

IN INIMA TERITORIULUI BANDEI STACOJII, CEL MAI BUN LOC în care te puteai afla era un club burlesc.

Calendarul se apropia din ce în ce mai mult de sfârșitul sezonului, paginile lui zburând mai repede decât frunzele care începeau să ruginească. Timpul nu mai avea răbdare și era totodată teribil de răbdător, zilele devenind mai scurte, deși se lungeau la nesfârșit. Muncitorii se grăbeau mereu undeva, indiferent dacă aveau sau nu încotro să se îndrepte. Se auzea constant un fluierat în fundal; se auzea constant zăngănitul tramvaielor care se târau de-a lungul liniilor uzate, împlântate în străzi; în aer plutea constant duhoarea resentimentelor, care infecta cartierele și se impregna adânc în rufele fluturând în vânt ca niște afișe în fața ferestrelor de la apartamentele înghesuite.

Ziua aceasta era o excepție.

Ceasul se oprise în loc pentru Festivalul Miezului de Toamnă – în acel an pica pe 22 ale lunii, după metodele occidentale de contabilizare a timpului. Pe vremuri, obiceiul era să se aprindă felinare și să se spună în șoaptă povești tragice, să se slăvească ceea ce strămoșii respectaseră cu lumina lunii strânsă în palme. Acum trăiau într-un veac nou – unul care se credea mai presus de

predecesorii săi. Indiferent de teritoriul pe care se aflau, oamenii din Shanghai fuseseră cuprinși de efervescența celebrărilor moderne încă de la răsărit, dar acum, când clopotele sunau de ora nouă, festivitățile abia începeau.

Juliette Cai supraveghea clubul, atentă să identifice chiar și cel mai mic semn care ar fi putut anunța necazuri. Încăperea era slab luminată, în ciuda mulțimii de candelabre scânteietoare care atârnavă din tavan, iar atmosfera era întunecată, tulbure, umedă. Mai era și mirosul straniu, de igrasie, care plutea pe sub nasul lui Juliette, însă lucrările de renovare îndoielnice nu păreau să afecteze buna dispoziție a celor așezați la mesele rotunde împrăștiate prin club. Oamenii de acolo ar fi observat cu greu o mică scurgere în vreun colț, când atenția le era atrasă de o mișcare perpetuă. Cuplurile își șopteau peste evantaiile cărților de tarot, bărbații își strângeau cu vigoare mâinile, iar femeile înclinau din cap, oftând și chicotind drept răspuns la poveștile care li se spuneau pe deasupra felinarelor cu gaz.

— Arăți destul de jalnic.

Juliette nu s-a grăbit să se întoarcă pentru a identifica vocea. Nu era nevoie să o facă. Puțini erau cei care ar fi abordat-o de la bun început în limba engleză, ca să nu mai vorbim de faptul că era o engleză cu tonalitatea plată a limbii chineze, limba ei maternă, și accentul unei educații franțuzești.

— Da. Sunt în mod constant plină de jale.

Abia atunci și-a întors capul, zâmbind cu ochi mici spre vara ei.

— Nu ar trebui să fii tu următoarea care intră pe scenă?

Rosalind Lang a ridicat din umeri și și-a încrucișat brațele, brațările de jad de la încheieturile ei maronii clinchetind.

— N-au cum să înceapă spectacolul fără mine, s-a strâmbat ea ironic, așa că nu îmi fac griji.

Juliette a cercetat din nou mulțimea, de data aceasta cu o țintă în minte. A identificat-o pe Kathleen, geamăna lui Rosalind, în dreptul unei mese, în spatele clubului. Cealaltă vară a lui Juliette ținea răbdătoare în echilibru o tavă plină cu farfurii, holbându-se la negustorul englez de la masă care încerca să își comande ceva de băut gesticulând exagerat de mult. Rosalind avea contract ca dansatoare; Kathleen își făcea apariția ca să servească pe la mese când se plictisea și încasa pentru asta un salariu mizerabil, doar de amorul artei.

Juliette a scos oftând o brichetă, doar ca să facă ceva cu mâinile, aprinzând-o și stingând-o în ritmul muzicii care inunda sala. A fluturat dreptunghiul mic de argint pe sub nasul verișoarei ei.

— Vrei?

Rosalind i-a răspuns scoțând o țigară pe care o avea dosită în cutele hainei.

— Tu nici măcar nu fumezi, i-a aruncat ea, în timp ce Juliette își înclina bricheta. De ce porți după tine chestia asta?

Impasibilă, Juliette i-a răspuns:

— Mă știi doar. Alerg de colo-colo. Îmi trăiesc viața. Provoacă incendii.

Rosalind a tras primul fum și apoi și-a dat ochii peste cap.

— Așa-i.

Un mister și mai mare era unde își ținea Juliette bricheta. Majoritatea fetelor din clubul burlesc – dansatoare și cliente deopotrivă – erau îmbrăcate la fel ca Rosalind: în popularul *qipao*¹, care se răspândise în Shanghai ca o flacără. Cu crăpăturile scandaloase care alunecau pe lateral, descoperind trupul de la gleznă până la șold, și gulerul înalt care se strângea în jurul gâtului, modelul era un amestec între extravaganta occidentală și rădăcinile orientale,

¹ Îmbrăcămintă populară din China, pentru femei, realizată din materiale fine precum mătase sau satin, cu un consum scăzut de material (n. tr.).

iar într-un oraș scindat ca acesta, femeile deveneau metafore vii. Dar Juliette... Juliette se transformase cu totul. Mărgelele rochiei ei de fetișcană, fără buzunare, șfichiuiiau cu fiecare mișcare. Ieșea în evidență în acest loc, asta era clar. Era o stea arzătoare, strălucitoare, un simbol pentru vitalitatea Bandei Stacojii.

Juliette și Rosalind și-au îndreptat amândouă privirea spre scenă, acolo unde o femeie fredona un cântec într-o limbă pe care niciuna dintre ele nu o cunoșteau. Vocea cântăreței era încântătoare, iar rochia pe care o purta sclipea, lipită de pielea ei închisă la culoare, însă acela nu era genul de spectacol pentru care era renumit genul acesta de cabaret, așa că, în afară de cele două fete din spate, nimeni altcineva nu mai asculta.

— Nu mi-ai spus că vei fi aici în seara asta, a zis Rosalind după o vreme.

Fumul i s-a prelins printre buze rapid, ca un pârâiaș. În voce i se citea că se simte trădată, de parcă omiterea unor astfel de informații nu îi stătea în fire lui Juliette. Juliette cea care se întorsese săptămâna trecută nu era aceeași fată cărora verișoarele ei îi făcuseră cu mâna la plecare, în urmă cu patru ani, însă schimbarea era de ambele părți. La întoarcere, înainte ca Juliette să apuce să pună piciorul în casă, auzise vorbindu-se despre glasul liniștitor și dulce al lui Rosalind și despre eleganța ei naturală. După cei patru ani petrecuți departe de casă, amintirile lui Juliette despre oamenii pe care îi lăsase în urmă nu se mai potriveau cu oamenii în care se transformaseră. Nimic din ceea ce își amintea nu rezistase testului timpului. Orașul își schimbase aspectul și toți locuitorii lui își văzuseră mai departe de viață fără ea, în special Rosalind.

— A fost o chestie de ultim moment.

În partea din spate a clubului, comerciantul englez începuse să facă pantomimă în fața lui Kathleen. Juliette a făcut semn din cap spre scenă.

— *Băba* a început să se cam sature de un negustor pe nume Walter Dexter, care îi tot cere să se întâlnească cu el, așa că m-a trimis pe mine să aflu ce vrea.

— Sună plictisitor, a apreciat Rosalind.

Vara ei avea întotdeauna un anumit fel de a intona cuvintele, chiar și atunci când vorbea pe cel mai sec ton posibil. Lui Juliette i s-a strecurat un mic zâmbet pe buze. Cel puțin, chiar dacă o simțea pe Rosalind străină – o străină familiară –, știa că va avea mereu aceeași voce. Juliette își putea închide ochii și se putea preface că erau din nou copiii care își aruncau replici acide în discuții pe subiecte dintre cele mai jignitoare.

A pufăit cu aroganță, prefăcându-se ofensată.

— Nu putem fi cu toții dansatori instruiți la Paris.

— Hai să facem așa: tu îmi faci numărul și eu îmi *asum* să fiu moștenitoarea imperiului ilegal din acest oraș.

Juliette a izbucnit în râs, tare și scurt, amuzată. Verișoara ei era schimbată. Totul se schimbase. Însă Juliette învăța destul de repede.

S-a îndepărtat de perete cu un suspin ușor.

— În ordine, a replicat ea, cu privirea ațintită asupra lui Kathleen. Mă cheamă datoria. Ne vedem acasă.

Rosalind a lăsat-o să plece fluturându-și mâna. A dat drumul țigării și a strivit-o sub talpa pantofului cu toc înalt. Juliette ar fi trebuit să o taxeze pentru asta, însă podeaua nu avea cum să devină mai murdară decât era deja, așa că ce rost avea? Din clipa în care pășise în acest loc, cinci tipuri diferite de opiu îi mânjiseră probabil talpa pantofilor. Singura alternativă fusese să pășească pe cât de ușor posibil, sperând că menajerele nu vor distruge pielea încălțărilor atunci când urmau să le frece în această noapte.

— Preiau eu de aici.

Kathleen și-a ridicat bărbia, surprinsă, și pandantivul de jad de la gât i-a lucit în lumină. Rosalind avea obiceiul să îi spună că într-o zi cineva va pune gheara pe piatra aceea prețioasă, dacă avea de gând să o poarte așa ostentativ, însă lui Kathleen îi plăcea cum îi stă la gât. Zicea mereu că dacă lumea avea să se holbeze la gâtul ei, prefera să fie datorită pandantivului și nu din cauza umflăturii de la mărul lui Adam.

Expresia ei uluită s-a preschimbat rapid într-un zâmbet, odată ce și-a dat seama că cea care alunecase pe scaunul din fața negustorului englez era Juliette.

— Anunță-mă dacă ai nevoie de ceva, i-a spus Kathleen dulce, într-o engleză perfectă, cu accent franțuzesc.

În urma ei, Walter Dexter a rămas cu gura căscată.

— A înțeles ce îi spuneam încă de la început?

— Vei afla, domnule Dexter, a început Juliette și a apucat lumânarea din centrul mesei, mirosind apoi ceara parfumată, că atunci când presupui din start că cineva nu vorbește engleza, lumea va fi înclinată să facă mișto de tine.

Walter a clipit din ochi la ea și apoi și-a plecat capul într-o parte. A trecut în revistă rochia, accentul american și faptul că îi cunoștea numele.

— Juliette Cai, a concluzionat el. Îl așteptam pe tatăl tău.

Banda Stacojie se considera o afacere de familie, însă era mai mult de atât. Familia Cai era inima ei, însă banda în sine era o rețea de gangsteri, contrabandiști, comercianți și mijlocitori de tot soiul, iar fiecare dintre ei îi dădea socoteală Lordului Cai. Străinii mai puțin entuziaști ar fi zis că Stacojiii erau o societate secretă.

— Tatăl meu nu are timp pentru negustori lipsiți de credibilitate, i-a replicat Juliette. Dacă e vorba despre ceva important, îi voi transmite eu mesajul.

Din păcate, se părea că Walter Dexter voia mai degrabă să stea de vorbă decât să facă afaceri.

— Ultima oară auzisem că te-ai mutat la New York.

Juliette a lăsat lumânarea înapoi pe masă. Flacăra pâlpâia, aruncând umbre stranii pe chipul comerciantului de vârstă mijlocie. Lumina nu făcea decât să accentueze ridurile de pe fruntea lui permanent încrețită.

— Am fost trimisă în Vest pentru educație, din păcate! i-a răspuns Juliette, lăsându-se pe spate în scaunul ei tapițat. Acum sunt destul de mare ca să contribui la afacerea familiei și toate cele, așa că m-au târât înapoi cu forța.

Negustorul nu a râs la gluma ei, așa cum și-ar fi dorit Juliette. În schimb, și-a dus mâna la tâmplă și și-a trecut-o prin părul grizonant.

— Nu te-ai mai întors o dată pentru o perioadă scurtă de timp, acum câțiva ani?

Juliette s-a încordat, zâmbetul de pe față pâlindu-i. În spatele ei, o masă plină cu clienți a izbucnit în râs, amuzați de vreo remarcă pe care o făcuse vreunul dintre ei. Zgomotul i-a împuns ceafa, acoperindu-i pielea cu broboane fierbinți de sudoare. A așteptat ca rumoarea să se potolească, profitând de întreruperi ca să gândească rapid un răspuns.

— O singură dată, i-a replicat Juliette cu grijă. New York nu a fost un loc prea sigur în timpul Marelui Război. Familia mea a fost îngrijorată.

Negustorul nu a renunțat la subiect, ci doar a mormăit gânditor.

— Războiul s-a terminat acum opt ani. Tu ai plecat abia cu patru ani în urmă.

Lui Juliette i-a pierit zâmbetul cu totul. Și-a dat părul tuns bob după urechi.

— Domnule Dexter, suntem aici ca să discutăm despre cunoștințele dumitale vaste referitoare la viața mea personală sau această întâlnire are și-un scop, de fapt?

Walter a pălit.

— Îmi cer scuze, domnișoară Cai! Fiul meu este de vârsta dumitale, așa că întâmplarea face că. . .

S-a oprit, băgând de seamă privirea aspră pe care Juliette și-o ațintise asupra lui. A tușit.

— Am cerut să mă întâlnesc cu tatăl tău pentru a discuta despre un nou *produs*.

În ciuda exprimării vagi, era destul de clar la ce se referea Walter Dexter. Banda Stacojie era, înainte de toate, o rețea de gangsteri, și rare erau dățile în care gangsterii nu erau extrem de activi pe piața neagră. Având în vedere că Stacojiii dominau Shanghaiul, nu era deloc surprinzător că dominau și piața neagră – că ei erau cei care hotărau ce intra și ce ieșea, că ei hotărau cine avea dreptul să prospere și cine să fie eliminat. În acele părți ale orașului care încă le aparțineau chinezilor, Banda Stacojie nu era doar mai presus de lege; ea *era* legea. Fără gangsteri, negustorii rămâneau neprotejați. Fără negustori, gangsterii nu mai aveau de lucru. Era un parteneriat ideal – unul care era continuu amenințat de puterea din ce în ce mai mare a Florilor Albe, singura bandă din Shanghai care avea cu adevărat o șansă să detroneze monopolul Stacojiilor pe piața neagră. Ce-i drept, lucrau la asta de câteva generații.

— Un produs, zici? a repetat Juliette.

Și-a ridicat ochii, absentă. Pe scenă se schimbau interpretții. Lumina reflectoarelor a pălit și s-au auzit primele note ale unui saxofon. Îmbrăcată într-un costum nou, strălucitor, Rosalind a pășit în lumină.

— Îți mai aduci aminte ce s-a întâmplat ultima oară când britanicii au vrut să introducă un *produs nou* în Shanghai?

Walter s-a încruntat.

— Te referi la Războaiele Opiului?

Juliette și-a cercetat unghiile.

— Oare?

— N-ai cum să mă învinuiești pe mine pentru ceva de care se face vinovată țara mea.

— Ah, dar nu așa merg lucrurile?

Era rândul lui Walter să se arate neimpresionat. Și-a împreunat mâinile, în timp ce pe scena din spatele lui fustele foșneau și trupurile se dezgoleau.

— Oricum ar fi, am nevoie de ajutorul Banei Stacojii. Am cantități mari de *lernicrom* de dat și este cert că va fi următorul cel mai dorit opiaceu de pe piață.

Walter și-a dres vocea.

— Cred că în clipa de față doriți să obțineți unele avantaje.

Juliette s-a aplecat spre el. În urma mișcării bruște, mărgelile rochiei s-au lovit unele de altele, zgomotul lor intrând în disonanță cu muzica de jazz din fundal.

— Și tu chiar crezi că ne poți oferi un avantaj?

Lupta continuă dintre Banda Stacojie și Florile Albe nu era un secret. Din contră chiar, pentru că datoria de sânge era ceva care nu le aparținea doar celor care purtau numele de Cai sau Montagov. Era o cauză pe care toți membrii loiali ai fiecăreia dintre facțiuni o considera personală, cu o fervoare aproape supranaturală. Străinii care ajungeau în Shanghai ca să facă afaceri pentru prima oară primeau, înainte de toate, un avertisment: alege o tabără și fă-o repede. Dacă făceau o dată afaceri cu Banda Stacojie, deveneau Stacojii. Însemna că sunt bine-veniți pe teritoriul Stacojiu și că vor fi uciși dacă rățăceau prin părțile în care domneau Florile Albe.

— Cred, a spus Walter încetișor, că Banda Stacojie a început să piardă controlul asupra propriului oraș.

Juliette s-a lăsat pe spate. Sub masă, pumnii ei erau atât de strânși, încât pielea de la încheieturi i se albise. Cu patru ani în urmă, urmărise Shanghaiul cu o strălucire în privire, clipind din ochi spre Banda Stacojie cu speranță. Pe atunci nu înțelegea că Shanghai era un oraș străin în propria lui țară. Acum înțelegea. Englezii conduceau o bucată. Francezii, o bucată. Rușii din Florile Albe acaparau singurele părți care mai rămăseseră teoretic sub conducere chineză. Faptul că începeau să piardă controlul începuse să se simtă de mult – dar Juliette ar fi preferat să-și muște limba decât să recunoască asta în fața unui negustor care nu pricepea nimic.

— Te vom contacta noi în privința produsului, domnule Dexter, i-a răspuns ea după o bucată de timp, oferindu-i un zâmbet superficial.

A respirat ușurel, eliberând tensiunea care îi strânsese dureros stomacul.

— Și acum, vă rog să mă scuzați. . .

Întregul club a amuțit și, brusc, cuvintele lui Juliette au răsunat prea tare. Walter a clipit din ochi, ațintindu-și privirea spre ceea ce se întâmpla peste umărul lui Juliette.

— Măi să fie, dacă nu-i unul dintre bolșevici!

La cuvintele negustorului, Juliette a simțit că îngheață. Încetișor, teribil de încet, s-a întors, urmărind încotro se îndrepta privirea lui Walter Dexter, cercetând fumul și umbrele care dansau la intrarea în clubul burlesc.

Te rog, fă să nu fie! s-a rugat ea. *Oricine, numai. . .*

Privirea i s-a încetșoșat. Pentru câteva clipe de groază lumea s-a aplecat și Juliette a rămas pe margine, abia ținându-se pe picioare, gata să se prăbușească. Apoi podeaua s-a îndreptat la loc și Juliette a putut să respire din nou. S-a ridicat și și-a dres vocea, străduindu-se din răspuțeri să sune cât mai plictisită când a articular: